Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ROGER RÉGIS

ΕΝΑ ΦΙΛΗΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΓΑΣΤΩΝ, 48 ἐτῶν.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ, 45 ἐτῶν.

(Σ' ἕνα πλούσιο σαλόνι. Ὁ Γαστὼν καὶ ὁ Ἀλβέρτος συνομιλοῦν).

ΓΑΣΤΩΝ. — Πόσα χρόνια εἴχαμε νὰ ἰδωθοῦμε, καλέ μου Ἀλβέρτε !

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Πολλά!... Ἤμαστε τότε, ὅταν χωριστήκαμε, δυὸ νεαροὶ φοιτηταὶ ἀκόμη. Καὶ τώρα ποὺ ξαναϊδωθήκαμε, ἔχουμε καὶ οἱ δυὸ ἄσπρα μαλλιὰ στοὺς κροτάφους.

ΓΑΣΤΩΝ. — Ἐσὺ εἶσαι ἕνας καλὸς κι' εὐτυχισμένος οἰκογενειάρχης. Ἐνῶ ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ ἕνα γεροντοπαλήκαρο...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ δὲν παντρεύτηκες κι' ἐσύ... Ἤσουν ὡραῖος, πλούσιος, ἀπὸ οἰκογένεια πρώτης τάξεως. Εἶχες ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ ἐλκύσῃς τὸ θαυμασιὸ καὶ τὴν ἀγάπη τῶν καλυτέρων κοριτσιῶν...

ΓΑΣΤΩΝ. — Θὰ φαντάζεσαι ἴσως ὅτι δὲν παντρεύτηκα ἀπὸ ἐγωϊσμό, γιὰ νὰ γλεντῶ ὅσο θέλω, σὲ ὅλη μου τὴ ζωή...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ναί. Ἤσουν, θυμᾶμαι, πολὺ ζωηρὸς καὶ εὔθυμος ἀπὸ παιδί. Δὲν παντρεύτηκες, ἴσως, γιὰ νὰ εἶσαι ἐλεύθερος καὶ νὰ διασκεδάζῃς πάντα...

ΓΑΣΤΩΝ. Κι' ἂν ἔχω μείνει ἀνύπαντρος γιὰ λόγους αἰσθηματικούς ;...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Τοὐλάχιστον ἐγὼ ποὺ σὲ ξέρω ἀπὸ πολὺ νέο, δὲν μπορῶ νὰ τὸ φανταστῶ αὐτό... Καὶ τώρα ἀκόμη φαίνεσαι τόσο εὔθυμος, τόσο ἀμέριμνος, ὅπως ἤσουν καὶ τότε...

ΓΑΣΤΩΝ. — Καὶ ὅμως, φίλε μου !... Μὴν ξεχνᾶς ὅτι τὰ φαινόμενα εἶνε πολλὲς φορὲς ἀπατηλά.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Λοιπόν, ἀλήθεια, δὲν παντρεύτηκες γιὰ λόγους αἰσθηματικούς ;

ΓΑΣΤΩΝ. — Ἄκουσε... Θὰ σοῦ πῶ.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ναί, ναί, πές μου ! Ἀνυπομονῶ νὰ μάθω...

ΓΑΣΤΩΝ. — Λίγον καιρὸ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί σου γιὰ τὴν Ἰνδοκίνα, γνώρισα μιὰ νέα ποὺ τὴν ἔλεγαν Λουκία. Ἐργαζόταν σ' ἕνα κατάστημα γειτονικὸ μὲ τὴν Τράπεζά μας. Εἶχε μαλλιὰ ὁλόχρυσα, ἕνα πρόσωπο λεπτὸ καὶ μελαγχολικὸ καὶ θαυμάσια γκριζογάλανα μάτια. Τὴν συναντοῦσα κάθε βράδυ, ὅταν ἔφευγε ἀπὸ τὸ κατάστημα. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἔφευγα κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν Τράπεζα. Πήγαινε ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ πήγαινα κι' ἐγώ. Ἡ ὀμορφιά της μοῦχε κάμει μεγάλη ἐντύπωσι...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Τὴν ἀκολούθησες λοιπὸν ἕνα βράδυ καὶ τῆς μίλησες...

ΓΑΣΤΩΝ. — Ναί, τὴν ἀκολούθησα καὶ τῆς μίλησα. Ἀλλὰ ἐκείνη δὲν μοῦ ἀπάντησε. Ἀπὸ τότε τὴν παρακολουθοῦσα, χωρὶς νὰ τῆς μιλῶ... Ἐκείνη φαινόταν σὰν νὰ μὴ θύμωνε καθόλου γι' αὐτό... Κάθε βράδυ τὴν πήγαινα ἔτσι ὥς τὸ σπίτι της. Ἕνα σπίτι παληό, φτωχικό...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Κι' ἔπειτα, ἕνα βράδυ, τῆς ξαναμίλησες;

ΓΑΣΤΩΝ. — Ναί, κι' ἐκείνη μοῦ ἀπάντησε αὐτὴ τὴ φορά. Ἔβρεχε ἐκεῖνο τὸ βράδυ... Δὲν εἶχε μαζύ της ὀμπρέλλα. —«Δεσποινίς, τῆς εἶπα, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς προφυλάξω κάτω ἀπὸ τὴν ὀμπρέλλα μου;...». Ἐκείνη χαμογέλασε, μοῦ εἶπε «εὐχαρίστως» καὶ ἤρθε κοντά μου. Ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ εἴχαμε γίνει φίλοι...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ἐρωτικὴ φιλία βέβαια...

ΓΑΣΤΩΝ, *(ζωηρά)*. — Ὄχι... Ὄχι... Γιὰ πολὺν καιρὸ τὴ θεωροῦσα ἁπλῶς ὡς μιὰ ἀδελφική μου φίλη... Ἐγώ, ὁ τόσο ζωηρὸς καὶ ἐπιπόλαιος συνήθως, αἰσθανόμουν μιὰ δειλία κι' ἕνα σεβασμὸ μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ κορίτσι... Κι' ἐκείνη φαινόταν τόσο εὐχαριστημένη, τόσο ἤρεμη μαζύ μου... Σιγὰ - σιγὰ ἔμαθα ὅλη της τὴ ζωή. Μοῦ εἶπε πὼς ὁ πατέρας της εἶχε πεθάνει ὅταν αὐτὴ ἦταν πολὺ μικρή, καὶ πὼς εἶχε μείνει μόνη μὲ τὴν μητέρα της. Μοῦ διηγήθηκε μὲ συγκίνησι διάφορα ἐπεισόδια τῆς παιδικῆς της ἡλικίας. Φαίνεται ὅτι ἀγαποῦσε πολὺ τὸν πατέρα της... Ἀλλά, ὅταν μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴ μητέρα της, κοκκίνιζε κι' ἐταραζόταν πολύ...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Γιατί ; Τί συνέβαινε ;

ΓΑΣΤΩΝ. — Καθὼς ἔμαθα ἀπὸ τὴ γειτονιά, ὅπου ρώτησα μὲ τρόπο, ἡ μητέρα της δὲν ἦταν καλῆς διαγωγῆς. Ἡ Λουκία ὅμως ἦταν ἐκ φύσεως ἐνάρετη καὶ ἀξιοπρεπὴς καὶ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ ζήσῃ ὅπως ἡ μητέρα της.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ἡ Καϋμένη !... Φαντάζομαι πόσο θὰ ὑπέφερε!

ΓΑΣΤΩΝ. — Ὅταν τὰ ἔμαθα ὅλα αὐτά, σκεφτόμουν ὅτι δὲν θὰ ἤταν δυνατὸν νὰ πάρω γυναίκα μου τὴ Λουκία !

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Πρὶν μάθῃς ὅτι ἡ μητέρα της δὲν ἦταν καλῆς διαγωγῆς, εἶχες σκοπὸ νὰ τὴν πάρῃς ;

ΓΑΣΤΩΝ. — Σοῦ εἶπα ὅτι, ὥς τότε, καμμιὰ ἄλλη γυναίκα δὲν μοῦ εἶχε ἐμπνεύσει ἕνα τόσο ἀγνὸ αἴσθημα. Σκεφτόμουν ὅτι δὲν θὰ ἤταν δυνατὸν νὰ φιλήσω ποτὲ στὸ στόμα τὴ Λουκία, ἂν δὲν γινόταν προηγουμένως ἀρραβωνιαστικιά μου.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Λοιπόν, ὅταν ἔμαθες γιὰ τὴ μητέρα της ;

ΓΑΣΤΩΝ. — Ἤμουν τόσο ἄνανδρος, ὥστε σκέφτηκα ὅτι ἡ Λουκία δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ γίνῃ παρὰ φιλενάδα μου!... Ὅλο τὸ σέβας ποὺ μοῦ ἐνέπνεε, χάθηκε μονομιᾶς... Καί, μιὰ νύχτα, ἐνῶ περπατοῦσα μαζὺ της σ' ἕνα ἐρημικὸ δρόμο, τὴν ἅρπαξα ἀπότομα ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴ φίλησα παράφορα στὸ στόμα...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Κι' ἐκείνη τί ἔκανε ; Σοῦ ἀνταπόδωσε τὸ φίλημα, ἢ θύμωσε μαζύ σου ;

ΓΑΣΤΩΝ. — Τὴν ἔννοιωθα νὰ τρέμῃ ὁλόκληρη ἐνόσῳ τὴ φιλοῦσα... Καὶ ὕστερα, μὲ φωνὴ τρεμάμενη, μὲ ρώτησε : —«Γιατί ;... Γιατί ;» — «Γιατὶ σ' ἀγαπῶ ! τῆς εἶπα. Σ' ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ εἶμαστε πάντα μαζύ». Τότε ἐκείνη, ἔκπληκτη, ἐκστατική, δακρυσμένη, μοῦ εἶπε : —«Θέλεις νὰ γίνω γυναῖκα σου;». Κι' ἐγώ, μεθυσμένος ἀπὸ ἕνα κτηνώδη καὶ ἐγωϊστικὸ πόθο, τῆς ἀπάντησα : —«Κορίτσια σὰν ἐσένα, δὲν τὰ παντρεύονται, τ' ἀγαποῦν μόνο !».

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Τῆς μίλησες ἔτσι ;

ΓΑΣΤΩΝ. — Ναί! Ἤμουν τόσο ἄνανδρος, τόσο σκληρός, τόσο αὐθάδης !...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Κι' ἐκείνη ἡ δυστυχισμένη τί σοῦ εἶπε;... Τί ἔκανε;...

ΓΑΣΤΩΝ. — Ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς... Καὶ δὲν μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της παρὰ μόνο αὐτὰ τὰ λόγια : —«Κι' ἐσύ!... Κι' ἐσύ!... Ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι, κι' ἐσύ!...». Εἶχε καθήσει σ' ἕναν πάγκο, γιατὶ τὰ πόδια της τρέμανε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ἡ φτωχὴ κόρη!... Πόσες τέτοιες ἐπιθέσεις δὲν θὰ εἶχε ἀποκρούσει ὥς τότε !...

ΓΑΣΤΩΝ. — Μετάνοιωσα ἀμέσως γιὰ τὸν ἐλεεινό μου τρόπο, γιὰ τὰ σκληρά μου λόγια... —«Μὴν κλαῖς, τῆς εἶπα. Ἄκουσέ με...». Μὰ ἐκείνη μ' ἀγκάλιασε ξαφνικά, μ' ἔσφιξε ὅσο μποροῦσε δυνατά, καὶ μὲ φίλησε στὸ στόμα, πολὺ πιὸ θερμά, πολὺ πιὸ παράφορα ἀπὸ ὅ,τι τὴν εἶχα φιλήσει ἐγώ... Ἄ, ἐκεῖνο τὸ φίλημα τὸ ἀπελπισμένο, τὸ μοναδικό, δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ... Ὕστερα μ' ἄφησε ἀπότομα κι' ἔφυγε τρέχοντας μέσα στὸ σκοτάδι. Δὲν ἤξερα πῶς νὰ ἐξηγήσω τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ φέρσιμό της...

ΓΑΣΤΩΝ. — Μ' ἀγκάλιασε ξαφνικά, μ' ἔσφιξε ὅσο μποροῦσε δυνατὰ καὶ...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Τῆς μίλησες ἔτσι ;

ΓΑΣΤΩΝ. — Ναί! Ἤμουν τόσο ἄνανδρος, τόσο σκληρός, τόσο αὐθάδης !...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Κι' ἐκείνη ἡ δυστυχισμένη τί σοῦ εἶπε;... Τί ἔκανε;...

ΓΑΣΤΩΝ. — Ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς... Καὶ δὲν μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της παρὰ μόνο αὐτὰ τὰ λόγια : —«Κι' ἐσύ!... Κι' ἐσύ!... Ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι, κι' ἐσύ!...». Εἶχε καθήσει σ' ἕναν πάγκο, γιατὶ τὰ πόδια της τρέμανε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ἡ φτωχὴ κόρη!... Πόσες τέτοιες ἐπιθέσεις δὲν θὰ εἶχε ἀποκρούσει ὥς τότε !...

ΓΑΣΤΩΝ. — Μετάνοιωσα ἀμέσως γιὰ τὸν ἐλεεινό μου τρόπο, γιὰ τὰ σκληρά μου λόγια... —«Μὴν κλαῖς, τῆς εἶπα. Ἄκουσέ με...». Μὰ ἐκείνη μ' ἀγκάλιασε ξαφνικά, μ' ἔσφιξε ὅσο μποροῦσε δυνατά, καὶ μὲ φίλησε στὸ στόμα, πολὺ πιὸ θερμά, πολὺ πιὸ παράφορα ἀπὸ ὅ,τι τὴν εἶχα φιλήσει ἐγώ... Ἄ, ἐκεῖνο τὸ φίλημα τὸ ἀπελπισμένο, τὸ μοναδικό, δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ... Ὕστερα μ' ἄφησε ἀπότομα κι' ἔφυγε τρέχοντας μέσα στὸ σκοτάδι. Δὲν ἤξερα πῶς νὰ ἐξηγήσω τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ φέρσιμό της...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Καὶ ὕστερα, τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ξαναϊδωθήκατε, τί ἔγινε;

ΓΑΣΤΩΝ. — Δὲν τὴν ξαναεῖδα πειὰ ποτέ ! Μόνο, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, πῆρα ἕνα μικρὸ γραμματάκι της. Δὲν περιεῖχε παρὰ αὐτὰ τὰ λόγια μόνο :

«Κορίτσια, σὰν ἐμένα, ὅταν τὰ προσβάλλουν, πεθαίνουν! Σ' ἀγαποῦσα πολύ... Μὲ τὸ φίλημά μου, σοῦ ἔδωσα ὅλη μου τὴν ψυχή. Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι ἦταν τὸ πρῶτο μου καὶ τελευταῖο ἐρωτικὸ φιλί. Χαῖρε γιὰ πάντα... Δὲν ἤσουν αὐτὸς ποὺ νόμιζα... Μὰ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα... Ἄς εἶσαι εὐτυχισμένος... Λουκία».

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Καὶ τί ἀπέγινε ; Σκοτώθηκε ;

ΓΑΣΤΩΝ. — Τὴν ἄλλη μέρα διάβασα στὴν ἐφημερίδα ὅτι ἡ φτωχὴ κόρη ἔπεσε στὸ Σηκουάνα καὶ πνίγηκε... Φαντάζεσαι πειὰ τὴν ἀπελπισία μου... Τώρα ἀκόμη πονῶ κι' ἔχω τύψεις γι' αὐτὸ ποὔκανα... Καὶ καμμιὰ γυναῖκα δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ μὲ κάνῃ νὰ ξεχάσω τὴν ταπεινὴ ἐκείνη κόρη μὲ τὰ γκριζογάλανα μάτια...

Καὶ τὸ φίλημά της ἐκεῖνο, τὸ πύρινο, τὸ τραγικό! Μοῦ ἔδωσε μ' αὐτό της τὸ φίλημα ὅλη της τὴν ψυχή, μέσα σὲ μιὰ στιγμή... Ἔννοιωθα πάντα, σ' ὅλη μου τὴ ζωή, τὴ φωτιὰ καὶ τὴν πίκρα αὐτοῦ τοῦ φιλήματος στὰ χείλη μου... Πῶς ἦταν δυνατόν, λοιπόν, νὰ πιστέψω ὅτι ἄλλα φιλήματα θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ σβύσουν ἀπ' τὰ χείλη μου, αὐτὸ τὸ θεῖο, τὸ ἀγνὸ φίλημα ;... Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ παντρευτῶ πειά ;...